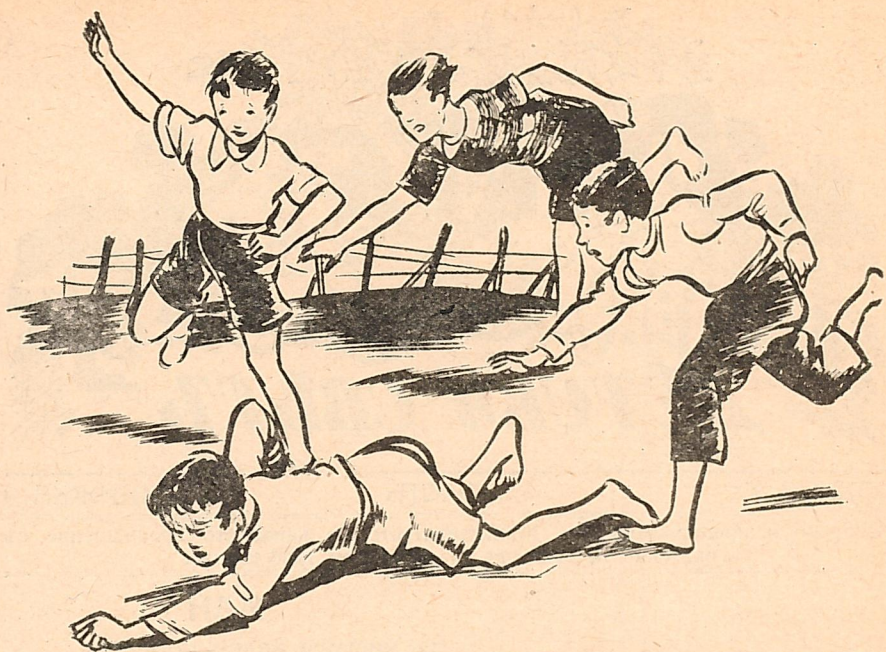

ПЪРВИТЪ ЧЕРЕШИ

Срѣдъ китнитѣ лозя въ мѣсността „Виненъ долъ“ е единствената овощна градина на моето родно село Щръклево. По уредбата си тя и днесъ привлича вниманието на всѣки минувачъ. Въ нея зрѣятъ сочни плодове отъ пролѣтъ до късна есенъ. Но нивга нѣма да забравя сладкитѣ череши, които зрѣятъ най-рано.

Бѣхме ученици въ първи класъ на прогимназията. Бацитѣ ни бѣха по бойнитѣ полета. Нѣмаше здрава бащинска ржка да ни ржководи. Майкитѣ ни бѣха премного угрижени и заети, и ние растѣхме на воля.

Пролѣтътъ нахлу царствено въ полята и горитѣ. Донесе много радостъ за насъ — невръстнитѣ. Наредъ съ майкитѣ си, ние прекарвахме повечето отъ свободното си време по къра, но — въ-прѣки всичко—ние намирахме време за лудории, присѣщи на юношескитѣ години. Особено забавно прекарвахме празничнитѣ дни. Събирахме се въ ливадитѣ подъ селото, правѣхме свирки отъ млади върбови клонки и се надсвирвахме. Борѣхме се лудо, за да си измѣрваме силитѣ, и азъ винаги се връщахъ у дома победенъ, разкървавенъ и съ разкъжани джобове на панталонитѣ. Но най-много обичахме да играемъ „на война“. Раздѣляхме се на „българи“ и „съглашенци“, заемахме позиции задъ каменнитѣ огради на ливадитѣ и съ притаенъ дѣхъ чакахме команда. Азъ винаги бѣхъ при „българитѣ“, чийто командиръ бѣше Наско — най-буйниятъ и най-здравиятъ между насъ. А при такъвъ началникъ ние, „българитѣ“, при всѣко сражение печелѣхме победата.

— Огънь бий! — сурово и важно командуваше той, а камънитѣ залетяваха отъ дветѣ страни. Ние бѣхме научили вече много